

ראשי « חדשות » דעות

אפשר לשנות את תרבות השנאה של יום ירושלים

את המאבק למען סובלנות צריך לעשות כל השנה. אבל בשום פנים ואופן אי אפשר להימנע ממנו ביום ירושלים. בזמן שמחררי שנאה מנסים להפוך את הגאווה הלאומית להזדמנות להסתה, אנחנו חייבים להתעקש לנכס מחדש את המסר הסובלני של העיר

ד"ר חגי שניר-אגמון | 2/6/2016 9:01 תגיות: TM, TM, TM, ©

ירושלים אחת, שתיים, שלוש או ארבע; ריבונות ישראלית, פלסטינית, צרפתית או בינלאומית. בכל תסריט שתציעו - המטרופולין הקרוי ירושלים יצטרך לתפקד, גם בטווח הקצר וגם בטווח הארוך. אך ללא סובלנות וללא מאבק עקבי בשנאה ובגזענות בירושלים - העיר תדרדר ותקרוס. זה יהיה רע לפלסטינים, זה יהיה רע ליהודים, זה יהיה רע למי שדתי יותר או אפילו פחות. זה יהיה רע לאזרחים, ויהיה רע לתושבי-קבע, לפליטים ולתיירים. לכן, גם אם אנחנו חלוקים בינינו לגבי העתיד הנכון לעיר, אנחנו חייבים להתאחד בהשמעת קול סובלני ומרגיע בעיר כבר היום.

עוד כותרות בערוץ הדעות של nrg:

- '—' - מילא להרוס ביתם, אבל למה לקחת את ניילונים?

כל התכנים הכי מעניינים - בעמוד הפייסבוק שלנו [Like](#)

אחרי ארבעים ותשע שנים, ירושלים היא עיר שסועה. ערבים, יהודים, חרדים, רפורמים, עולים מאתיופיה, צרפת, רוסיה ואמריקה, מבקשי מקלט מאריתריאה, מיליוני צליינים נוצרים. בערים אחרות בעולם המערבי, השונות נתפסת, לצד האתגרים שבה, כנכס. כהזדמנות ליצירת עיר תוססת, מעניינת, מושכת, עתירת משאבים אנושיים, תרבות וחברה, מקום לפיתוח אומנותי ומחשבותי.

"אנו, שנמצאים בירושלים יום יום, משלמים את המחיר. בקלות אש השנאה נדבקת גם בנו". צילום: הדס פרוש/פלאש 90

בירושלים, לעומת זאת, תרבות של שנאה, הסתה, גזענות ואלימות גורמת לנו, תושבי העיר, להביט מסביב בחרדה ולשאול איך תראה הנסיעה הבאה שלנו ברכבת הקלה? איזה מחטף פוליטי יעשו מחר בעירייה הקבוצות השונאות אותי? מי יהיה השכן המפחיד שלי בשנה הבאה?

יש כאלה שהשנאה טובה להם. הם לרוב אינם גרים כאן כלל. פוליטיקאים שמקריבים את ירושלים למען מלחמתם על כיסא ובדרך מסכסכים בינינו. מנהיגים בעולם שמתערבים בנושאים ירושלמיים שבהם הם אינם מבינים. צבאות רשמיים וטרוריסטיים שתפקידם לוודא שנשנא אחד את השני.

אנו, שנמצאים בירושלים יום יום, משלמים את המחיר. בקלות אש השנאה נדבקת גם בנו. אנחנו מתמסרים להסתה בקלות. אנחנו לא מרגישים איך הגזענות והאלימות פוגעת בנו עצמנו מבפנים.

[« הירשמו למהדורה המרכזית וקבלו כל יום ב-15:00 את הכותרות הכי מעניינות »](#)

ואז, מגיע יום ירושלים - יום כל כך טעון חברתית ופוליטית. השנה הוא יוצא בחמישה ביוני שבו הפלסטינים, שלישי מתושבי העיר, מציינים את "יום הנכסה" ("יום התבוסה"). תבוסה מייצרת שנאה - לא צריך להיות חוקר מוח כדי לדעת את זה. במקביל, היהודים חוגגים את שחרור העיר, לעתים בנימה של שמחה לאיד אלו שהובסו. ושמחתם מהולה בכעס על כך שלמרות הניצחון המושלם, אנחנו עדיין מביטים אחורה, כשאנחנו הולכים ברחוב, למקרה שסכין תישלף.

ויש רבים בצד היהודי שמתביישים על אוירת השמחה לאיד ומורידים את הראש בתקווה שהיום יעבור כבר. ואני מכיר לא מעט בצד הפלסטיני שמתביישים על שאווירת התבוסה מייצרת שנאה מאכלת בצד שלהם.

כמובן, את המאבק למען סובלנות צריך לעשות כל השנה. אבל בשום פנים ואופן אי אפשר להימנע ממנו ביום ירושלים. בזמן שמחררי שנאה מנסים להפוך את הגאווה הלאומית להזדמנות להסתה, אנחנו חייבים להתעקש, דווקא ביום ירושלים, לנכס מחדש את המסר הסובלני של העיר.

כן, נמשיך להתווכח על שחרור וכיבוש, על כפתור פתוח ועל מרכולים סגורים, בשפת הסימנים ובכתב ברייל, בערבית, בטיגריניה ובעברית. אבל גם ביום ירושלים אנו, חובבי העיר, נראה שבעיר המיוחדת הזו, שאין כמוה בעולם, יש גרעין חזק ויציב של סובלנות, שמתעקש ומכריז: "ירושלים תהיה מה

שאנחנו חולמים שהיא תהיה, ולכולנו!"

ד"ר חגי אגמון-שניר מנכ"ל המרכז הבין-תרבותי לירושלים, יוזם פרויקט "יום אחר בירושלים"
